

“Όταν αγωνίζεσαι, ὁ Κύριος θά σοῦ ἀποκαλύψῃ τά μυστήριά του καί θά τόν δῆς

15 Νοεμβρίου 1943

“Όταν αγωνισθῆς, θά σοῦ δείξῃ ὁ Θεός μυστήρια· κεκρυμμένα μυστήρια θά σοῦ ἀποκαλύψῃ. Πρέπει ὅμως νά ἐργασθῆς γιά νά τά καταλάβῃς. Αὐτά πού σᾶς λέγω τώρα δέν τά λέγω ἀπλῶς καί ὡς ἔτυχε. Ἐκεῖνα τά χρόνια, τά καλά μου, κάτι ἐκατάλαβα. Διά τοῦτο δέν ἐντρέπομαι νά σᾶς τά λέγω ὡσάν φαρισαῖος, ἀλλά γιά νά σᾶς δυναμώσω καί νά σᾶς προθυμοποιήσω. Αὐτό φανερώνει τήν ἀγάπη μου καί τη διάθεσι πού ἔχω πρὸς ἐσᾶς. Ἐργάσου, νά δῆς τί θά σοῦ ἀποκαλύψῃ ὁ Θεός. Ἐκεῖ πού κάθεσαι τήν νύκτα, μυστήρια θά βλέπῃς μέσα σου. Θά λές: τί εἶναι αὐτά, Θεέ μου, πού εἶναι μέσ τό νοῦ μου; Θά σοῦ ἔλθουν πράγματα, τά ὅποια θά σέ κάμουν ἀνδρεῖον, σοφόν, γνωστικόν, ὑπομονετικόν, πρᾶον, ταπεινόν, ὑπήκοον, εἰρηνικόν... μυστήρια θά δῆς μέσα σου. Θά ἀγωνίζεσαι, θά τιμωρῆσαι, θά κακουχῆς, καί ὅσο καταγίνεσαι εἰς αὐτά, τόσο πιο πρόθυμος θά γίνεσαι. Πρόθυμος στήν ὑπομονή, πρόθυμος στήν ὑπακοή, πρόθυμος στήν ἐγκράτεια, σέ ὅλα πρόθυμος. Κοπιάζεις, μοχθεῖς, ἀγωνίζεσαι, καί χαίρεσαι. Ἀκόμα καί ὁ ὕπνος σου κι’ αὐτός ἀνήσου-

χος εἶναι: μή τυχόν καί ἀποκοιμηθῶ καί δέν νοιώσω νά σηκωθῶ στόν κανόνα μου καί στερηθῶ τήν συνομιλία μέ τόν Θεόν! Βρίσκεις τρόπους νά μήν κοιμᾶσαι, γιά νά προσεύχεσαι. Ὅλα αὐτά εἶναι ἕνας θεῖος ζήλος· καί ὅσο τά ἀποκτᾶς, τόσο δυνατώτερος γίνεσαι.

Ἐξήτησα μιὰ φορά ἀπό τόν μακαρίτη τόν Παχώμιο, τόν Γέροντά μου <ἡ εὐχή του μετά μᾶς· ἡ εὐχή του νά μᾶς σκεπάξῃ· ἡ εὐχή του νά μᾶς δυναμώνῃ. Σκληρός ἄνθρωπος ἦταν, ἀλλά ἦταν ἅγιος> τοῦ ἐξήτησα, λέγω, μιὰ φορά εὐλογία νά μήν κοιμηθῶ ὅσο βαστάξω. «Ἐάντε βρέ ὑποκριτή - μοῦ λέγει - καλά.» Δέν ἔλεγε ἐκεῖνος «νά εἶναι εὐλογημένο» μόνον «καλά.» Ἐπέρασε μιὰ μέρα, δύο, ἐγώ στενοχώρια, πόλεμος, ἀγωνία... Αὐτό θά γίνῃ ἔλεγα: δέν θά κοιμηθῶ. Τά μάτια μου μέ πονοῦσαν, τό κεφάλι μου νά σπάσῃ, σάν τρελλός ἔκαμνα. Τά χωράφια ἐγύριζα, αὐτό θά γίνῃ· γινάτι· δέν θά κοιμηθῶ. Δέν θά κοιμηθῶ, μά... τί ἔτρωγα κι' ὅλα. Ἦλθε λοιπόν ὁ νοῦς μου καί γίνηκε σάν φτερό· δέν ξεύρω τί εἶχε μέσα· μυστήρια πράγματα: εἶχα μιὰ χαρά, μιὰ γαλήνη, μιὰ εἰρήνη, νά κλαίγω ἤθελα, τό τί ἐσκέπτομουν δέν μπορῶ νά σᾶς τά πῶ. Τόσα χρόνια κι' ὅλα, ποῦ νά τά θυμοῦμαι! Ἐπί τέλους ἐβάσταξα, ἐβάσταξα, ἐπῆγα ὡς τίς 19 ἡμέρες. Τό τί ὑπόφερα ὁμως ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, δέν λέγονται· μόνο ὁ Θεός τά ξεύρει. Καί ὁμως ὁ νοῦς μου ἦταν σάν φτερό. Ἐστέρησα ὁμως πολύ τόν ἑαυτό μου, διά νά γίνῃ ἔτσι. Διότι ἐάν θέλῃς νά ἐπιτύχῃς κάτι, πρέπει νά ἀφήσῃς τόν πολύν ὕπνο καί τό πολύ φαγητό. Διότι μέ κοιλιά γεμάτη, δέν θά σέ ἀκούσῃ ὁ Θεός· κοιλιά γεμάτη τά τοῦ πνεύματος οὐ δέχεται. Δέν μπορείς νά ἐργάζεσαι τήν ἀρετή, νά ἔχῃς πνευματική ζωή, καί νά ἔχῃς χορτάτη τήν κοιλιά σου.

Καί ὁμως μετά τίς 19 ἡμέρες δέν ἐνύσταξα πλέον. Καλο-

καίρι ἦταν καί ἐβγῆκα τήν νύκτα καί ἐγύριζα στά χωράφια. Ἐστάθηκα λοιπόν σέ ἓνα μέρος· τό μέρος πού ἐστάθηκα ἦταν μιά ἐλιά φιντάνι ἐκεῖ στό δικό μου χωράφι. Καί ὅποτε πάγω καί τήν δῶ, δακρύζω. Ἐδάκρυσσα καί προχθές πού πῆγα πάνω κεῖ.

Ἐστάθηκα λοιπόν καί ὁ νοῦς μου ἐπήγαινε πάνω· τό δέ σῶμα μου τό ἔβλεπα κάτω. Ἀνέβαινα - ἀνέβαινα, καί ὅσο ἐπήγαινα, ἄκουα ἓναν ὕμνο· μά τί γλυκειά μελωδία ἦταν ἐκείνη! σάν νά ἦταν πλῆθος, πολλές φωνές μαζί, ἀλλά μακριά πολύ, καί ἔψαλλαν· μέ μιά διαπεραστική, μέ μιά γλυκειά φωνή ἓναν ὕμνον. Ὅσο ἀνέβαινα, τόσο πιό καλά τήν ἄκουα αὐτήν τήν μελωδία. Ἀνέβαινα λοιπόν, ἀνέβαινα· Ποῦ ἤθελα νά πάγω; οὔτε ἐγώ ξεύρω. Καί ἐνῶ ἦταν νύκτα, ἔβλεπα κάτω τό σῶμα μου. Τί λογῆς ἦλθα πάλι κάτω, δέν ἐκατάλαβα· μόνο τή γλυκειά ἐκείνη φωνή ἐνθυμοῦμαι, ὥστε ἀπό τήν γλυκύτητά της σάν νά μέθυσσα καί μοῦ ἦλθε ὕπνος. Ἐπειτα δέν μποροῦσα πιά νά σταματήσω καί ἐπῆγα στό κελί μου σάν μεθυσμένος· ἐκουτουλοῦσα τά δένδρα, τούς τοίχους, ποῦ ἐπατοῦσα δέν ἤξευρα· μέ μέθυσσε ἐκείνη ἡ γλυκειά μελωδία. Καί ὅλην τήν ἡμέραν ἐκείνη τά μάτια μου δέν μποροῦσαν νά σταματήσουν· δέν ἤθελα πλέον οὔτε νά προσευχηθῶ οὔτε τίποτα ἄλλο νά κάμω. Μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι ἐπέγρασα μιά ὀλόκληρη ἐβδομάδα, πού δέν ἔκαμα τίποτα· μόνο ἦταν ἐκεῖ - δά ὁ νοῦς μου, σέ κείνη τή γλυκειά μελωδία. Ποιό ἦταν τό αἶτιο πού μοῦ ἐπροξένησε μιά τέτοια εὐχαρίστηση; Καταλαβαίνετε...

Αὐτά ὅλα τά ἔλεγα τοῦ Γέροντα καί ἐκεῖνος ὄλο μέ φοβέριζε. Ἀλλά θά κοπιᾶσωμεν, ἀδελφές, γιά νά τά καταλάβωμεν αὐτά. Θά χύσωμεν αἷμα, διά νά λάβωμεν πνεῦμα. Διά νά ἀνέβωμεν πιό ὑψηλά, θά ἀφήσωμεν τά γήινα· ἄν δέν τά ἀφή-

σωμεν, νά ἀνέβωμεν ὑψηλά δέν θά ἤμπορέσωμεν. Μά θά προσπαθήσωμεν νά εὕρωμεν τόν τρόπον.

Δέν μπορεῖτε νά καταλάβετε τίποτα ἀπό ὅ,τι σᾶς λέγω, ἐάν δέν τά ἐργασθῆτε. Καί ἂν τά ἐργασθῆτε, πρέπει νά εἰσθε ταπεινές.

Λέγει ὁ ἅγιος Συμεών, ὅτι ἐάν δέν δῆς τόν Χριστόν, δέν θά σωθῆς. Μά ποιόν Χριστόν θά δῶ; μήπως ὁ Χριστός εἶναι ὁρατός; Δέν θά δῆς τόν Χριστόν· Θεόν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε. Κάμε τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά τόν δῆς μέσ στήν καρδιά σου, νά τόν βιώσης καί νά σοῦ φωνάξῃ: «τί θέλεις, τέκνον μου;» Θά τόν δῆς, ὅταν ἔχῃς ταπεινώσιν, ὅταν εἶσαι φιλαλήθης, ὅταν ἔχῃς τήν ἐγκράτειαν, τήν ὑπομονήν, τήν ὑπακοήν, ὅταν ἐργάζεσαι τήν ἀρετήν. Ὁ πνευματικός καθρέπτης μᾶς παρουσιάζει τά πάντα. Αὐτά εἶναι ὁ Χριστός, οἱ ἀρετές. Ὅταν εἶσαι ὄλο θυμό, ὄλο ὀργή, ὄλο μῖσος, ὄλο κακία, ὄλο ὑπερηφάνεια, πῶς θά δῆς τόν Χριστό;

Λοιπόν νά προσπαθήσωμε, νά ἀγωνισθοῦμε, γιά νά δοῦμε τόν Χριστό καί νά σωθοῦμε.

